

[Erhard Jakobsen]

eller andet sted nede i salen og protestere. Det gør man ved at gå med ind i nogle forhandlinger. Akkurat som venstre gjorde det, da de gik i regeringssamarbejde med socialdemokraterne og vi i modsætning til fremskridtspartiet og de konservative roste venstre for, at de gjorde det, og ikke bebrejdede dem det. Men nu får vi altså den tak, som venstre synes vi har fortjent: nu skal vi altså høre for, at vi går ind i et sagligt arbejde, som de gjorde det dengang. Fremskridtspartiet har ingen grund til hverken at give eller modtage tak, for de er aldrig gået ind i noget som helst sagligt samarbejde, undtagen med centrum-demokraterne, og det må de gerne få tak for, men det var på et andet felt.

Tyroll VS):

Jeg skal første beklage, at vores ordfører i denne sag ikke kan være til stede her i dag, men er optaget af møder uden for huset, og dernæst vil jeg sige, at jeg synes, det er meget passende, at det er finansministeren, der er til stede fra regeringen, for det er mere finanspolitiske stramninger og den slags ting, end det er socialpolitik, det drejer sig om her.

VS har ved førstebehandling og andenbehandling og i betænkningen påpeget det helt absurde i, at arbejdsgiveradministrerede pensionsindbetalinger, som den enkelte lønmodtager ikke ser skyggen af i dag og måske aldrig kommer til at se, nu skal medregnes som grundlag for de sociale ydelser, den enkelte kan modtage.

Det har da også været uhyrlige argumenter, der har været drevet i marken af socialministeren for at finde en eller anden passende argumentation for dette, noget med, at man skulle se på, at der her er tale om nogle lønmodtagere, der er bedre stillede set over et helt livsforløb. Men det kan jo anfægtes på forskellig måde, som det allerede er blevet. Når de overhovedet at få disse ydelser? Lever de så længe? Der er endda også nogle offentligt ansatte med disse pensionsydelser, som måske ikke når at være så lang tid ansat, at de får disse pensionsydelser. På den måde kan man altså spørge sig, om de overhovedet kommer til at se de midler, som altså nu skal være med til at begrænse de ydelser, de kan få, og dermed altså i allerhøjeste grad indskrænke deres forbrugsmuligheder.

Det er der sagt meget om, så det skal jeg ikke gå videre i. Der er også sagt en hel del om de eksempler, som er optrykt i betænkningen, og som viser, hvordan det rammer hårdt. Det er et udmærket bevis på, at det er lavindkomstgrupperne, de beskedne indkomstgrupper, der rammes allerhårdest af disse indgreb.

Dernæst vil jeg tage lidt fat i hr. Erik B. Smiths bemærkninger om, at VS ikke i sit betænkingsbidrag har vist nogen sympati for de foreslåede indgreb mod de særlige afskrivningsmuligheder. Nej, for vi har adskillige gange udtalt, at vi mener, disse spørgsmål skulle gribes an på en helt anden led, at det ikke er igennem socialindkomstbegrebet osv., man skal foretage disse indgreb, men at det er igennem skattepolitikken, det fup og de fiduser, som kan laves via afskrivningsregler og meget andet i skatteverdenen. Det er dér, man burde gribe ind. Det er dér, man burde foretage nogle drastiske indgreb, og jeg tror, langt de fleste i lønmodtagerkredse mener, at det er dér, der burde have været grebet ind, og ikke igennem det, man nu kommer med her, men dér har vi jo ikke set socialdemokratiet. Vi får disse elendige virkninger af de indgreb, man nu vil lave, fordi man ikke har villet rette op på de egentlige skævheder, som er årsag til fremkomsten af de problemer, man vil behandle her. Det synes jeg vi skal tage fat på i første omgang, og det fjerner selvfølgelig totalt grundlaget for de ting, hr. Erik B. Smith her siger, og er også begrundelsen for, at vi tager så kraftigt afstand fra indholdet i disse forslag.

Det er blevet sagt, at en del af den dokumentation, der foreligger, eksemplet med et postbud, der har en årsindtægt på 85.000 kr. og en ægtefælleindtægt på 25.000 kr., to børn i daginstitution og en lejlighed til knap 1.500 kr. pr. måned, at dette eksempel er blevet skamredet, men det skal nu alligevel tages frem igen. For den familie vil forslagenes gennemførelse betyde en merudgift på 3.842 kr. om året, og så kan man begynde at spekulere på, hvilke muligheder disse indkomstgrupper har for at hente disse penge hjem igen. De får en merudgift på 320 kr. om måneden, og for at hente disse 320 kr. hjem skal et postbud gerne tjene 640 kr. mere om måneden for at kunne klare de samme udgifter som hidtil.